

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Hoffmann, Kai.; af Kai Hoffmann.
Titel Title:	<u>Byen og Havet : Digte</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Brødrene Salmonsens, 1902
Fysiske størrelse Physical extent:	77 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

K. Hoffmann,

Byen og Havet.

1902.

53, - 3/2.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

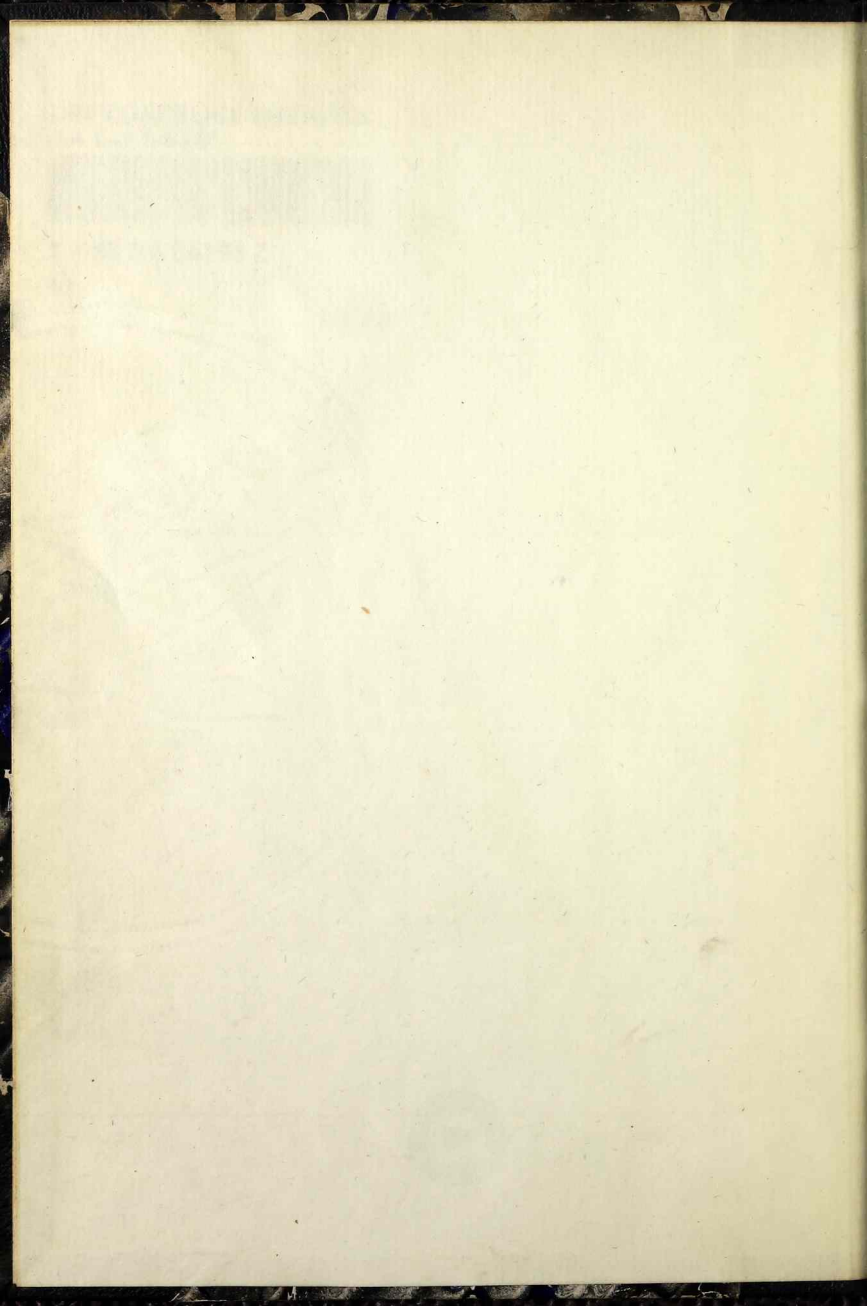
1 1 53 0 8 06296 2

+lex

NEW YORK: THE UNIVERSITY OF THE STATE OF NEW YORK
THE STATE EDUCATION DEPARTMENT
THE UNIVERSITY OF THE STATE OF NEW YORK
THE STATE EDUCATION DEPARTMENT

BYEN OG HAVET

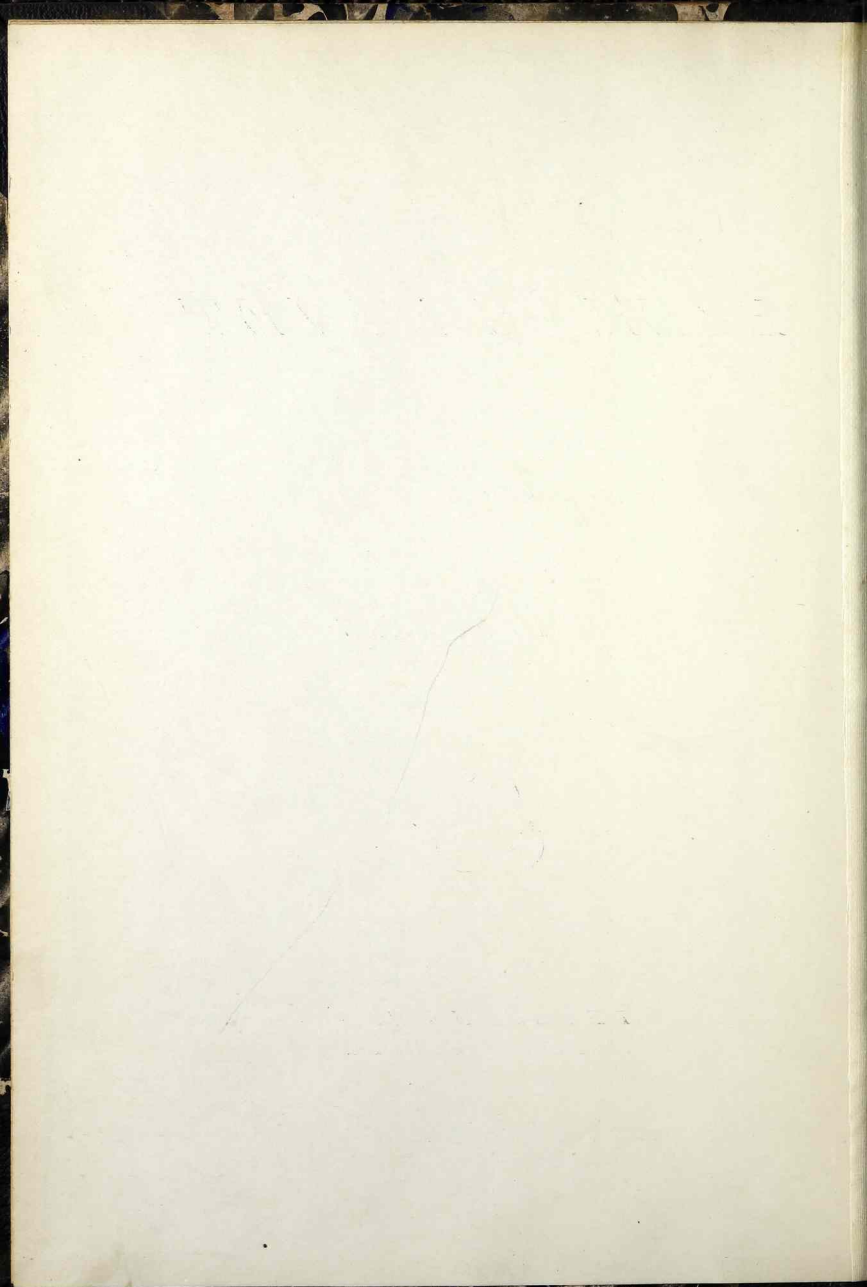
— — —
DIGTE

AF

KAI HOFFMANN

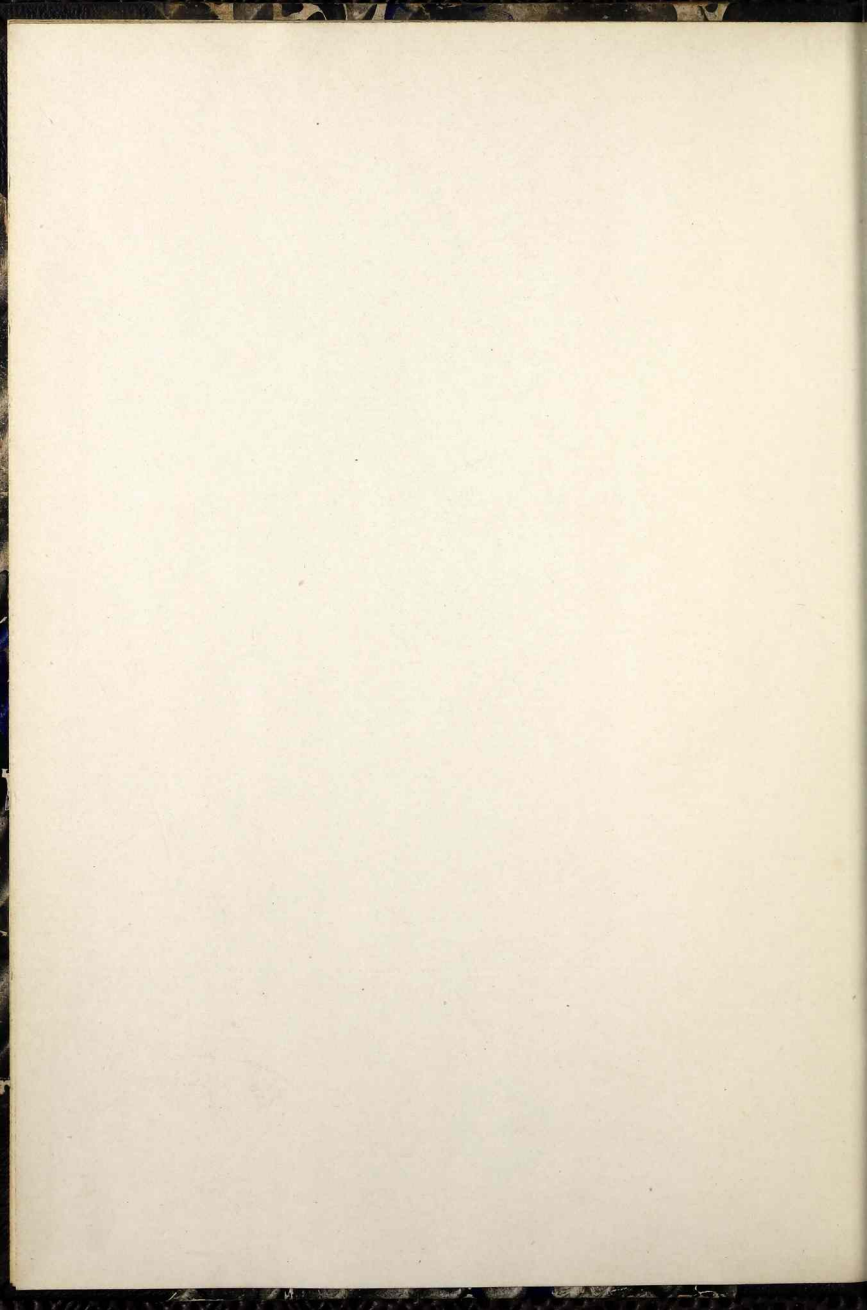

*BRØDRENE SAL
MONSENS FORLAG*

BYEN OG HAVET

BYEN OG HAVET

DIGTE

AF

KAI HOFFMANN

1903.96.1218.

KØBENHAVN

FORLAGT AF BRODRENE SALMONSEN (J. SALMONSEN)

1902

København. — Græbes Bogtrykkeri

Indhold.

	Side
Byen	7
Efteraaaret	8
De grønne Tage	10
Mørkets Parker	11
Havnen	12
Fregatten	13
Drøm	14
Vintermørket	16
Det giver Ro —	17
Vision	18
Drømmeelskerinden	20
Havnymfe	21
O Elskede	22
Den ensomme Skønhed	24
Taager —	26
Hendes Smil —	27
Jeg elsker —	28
Swaner	30
Hun kommer —	31
Røde Blomster	32
Karneval	34
Under Himlen	35

	Side
<i>Fortidens Hus</i>	36
<i>Haven</i>	37
<i>Din Sjæl</i>	38
<i>O fjernt</i>	39
<i>Over Bølgerne</i>	40
<i>Du bliver saa hvid</i> —	41
<i>Du eneste</i>	42
<i>I Solens Væld</i>	43
<i>Erik Waage</i>	44
<i>Eftermiddagssol</i>	46
<i>Kirkegang</i>	47
<i>Se Byen bleg</i> —	48
<i>Bryllupssang</i>	50
<i>I en lilla Allé</i> —	52
<i>Museum</i>	53
<i>De Baal</i> —	54
<i>Knæfald</i>	56
<i>Kanalen</i>	58
<i>Rheden er blaa</i> —	59
<i>Til Sophus Claussen</i>	60
<i>Menneskenes Aasyn</i>	64
<i>Asuren</i>	66
<i>Verden</i>	69
<i>Til en Digter</i>	72
<i>De Skibe</i> —	74
<i>Havet</i>	76

BYEN

*Jeg har givet mig hen til den fyrige By,
berust som af Ildkys og knugende Arme...
Men Fjernheden kalder, mens Gaderne larme
— jeg er fremmed og fri; naar jeg vil, kan jeg fly!*

*En By er et Fængsel; dens Luft er som Bly —
og mangen en kongelig Sjæl maatte klage,
spærret inde for Livet bag Mure og Tage,
i Livsfangelængsel mod Aftenens Sky...*

*Fra Gader og Pladser og hvide Paladser,
fra de underligt mumlende Menneskemasser
strømmer der Skæbne — og Tungsind og Angst.*

*O, graadige By! — jeg blev ikke din Fangst;
jeg er frelst af en Drøm fra at blive begravet,
hjemkaldt af Sletten og Himlen og Havet!*

EFTERAARET

*Efteraarets gyldne Træer,
Efteraarets hvide Taager...
Se, hvor Disen dæmpet koger
over Skovens dunkle Sletter!
— Det er Jordens skjulte Vemod,
Jordens underlige Higen
efter Dødens Liljeskønhed,
der i tung og langsom Stigen
skælver fra de hede Dybder
op mod Høstens Maanenætter.*

*Og de store gyldne Træer
bringer fra den grønne Sommer
Hyldest til den Nat, som kommer —
stor og mørk og fuld af Slummer.*

*Deres Tungsinds gyldne Rugen
skinner som en Drøm om Lykke —
skønnere end nogensinde
venter de det Væld af Skygge,
der er Bud om Evigheden,
hvor det sidste Sus forstummer.*

*Skumring, Skumring, dunkel Smægten —
Mumlen, Nølen, Ømhed, Falmen.
— Lyttende til Længselssalmen
Maanens Sfinks bag Løvet vaager,
hører alt og stirrer, stirrer
med et Isblik, der fortryller,
ned fra Himlen — mens den dybe
Afmagtslykke langsomt fylder
Mørkets store, gyldne Træer
og de hvide, tavse Taager...*

DE GRØNNE TAGE

*Byen er hvid som en Jomfru,
og Himlen er adelig graa —
men Slottenes grønne Tage
højt imod Skyerne naa.*

*O, kongeligt skinnende Kobber,
sribet af Vidundersne!
— Vinterens grønlig Vande
synes jeg fjernt at se...*

*Drømme om Hav og Kulde!
om ensom, sitrende Sø!
— Det henrykte Hovmods Bølger,
der ile og dræbe og dø!*

*Højt under Himlens Skyer,
mellem Flager som Havenes Is —
Skønhedens frysende Strømme
fra Vinterens Paradis!*

MØRKETS PARKER

*De vaade Vinteraftners sorte Parker
med Broncestøtter mellem ranke Trær,
med fjerne Lys i Mørkets Grenekaos,
der funkler gyldent som Topasers Skær
— de store Byers mulmberuste Haver,
med Glimt som Glimt af Stjerner, der faldt ned,
fra deres krigeriske Dybder strømmer
den barske Sorg og Kraftens Ensomhed.*

*Der strømmer Oldtid midt i Lygtestaden,
de stærke Tidens Sjæl er ikke død.
O Drøm om Dragedræbere og Helte,
som stiger frem af Mørkets Moderskød!
— O Svælg af Sorthed! — Lykken ser jeg svulme.
Min Afsky dør i Dybets mørke Brus.
— Min Sjæl formæler sig med Mulmets Trolddom,
min Sjæl begraver sig i Urskovsrus!*

HAVNEN

*Det regned over Havnen, over Bolværk og Broer.
Sitrende og hvidligt var Vandfladens Skær.
Som flydende Fængsler laa Skibe i Disen.
Og Havets tungt duftende Øde var nær.*

*Sømænd i Kavajer gik i Land, gik ombord.
Officerer sad i Baadene ved Roret, tankefulde.
Paa de gammelkendte Trapper stod Kvinder og Børn,
som viede til Havnen med dens Harduft og Kulde.*

*Det bestandige hersked. Dog var Draaberne Minutter.
Der var i Luften noget, som blev gammelt og svandt hen,
som hviskede, at dette kom aldrig mer igen.*

*At engang skulde Havnen være graa af Regn som nu
og Kvinder staa og stirre og Mænd gaa ombord...
Men andre Kvinder — andre Mænd ved Aare og ved Ror.*

FREGATTEN

*Et Skib, der rankt og hvidklædt skrider frem, berust
af Magt,
et Skib, hvor — under Solsejl, mellem Klaser af
Bananer —
Afrika og Asien i gult og højrødt flaner —
igennem mine Drømme sejler ofte denne Pragt.*

*Jeg drømmer, jeg er Barn endnu — et ungt og fyrgigt
Blod,
der født paa dette Solskib, fjernt fra de sorte Byer,
fik skænkende af Havet og Asuren uden Skyer
den mægtige Vellyst og det endeløse Mod...*

*En hersker som en Konge paa den skinnende Fregat,
og jeg er Kongens Søn — over Hoben højt betragter
jeg i hans Stjernekkikkert den gyldne Tropenat.*

*I duftende Kahytter som Kærtegn Kvinder stryge
min Haand mod Barmens Silke, over Kindens brune
Lød.
— Og i min Sjæl er Sejren og Ækvatorsolens Glød!*

DRØM

*I den uhyre Havn
en Hær af hvide Sejl.
— Langs gamle Bolværk Skibe
med stejle Agterspejl.*

*Der ligger grønne Skibe
i store, stive Rækker
i den uhyre Havn,
som undrer og forskrækker.*

*Jeg gaar og møder ingen.
En Dis i Luften hænger.
Der hæver sig en Stilhed
fra Kajer og Bassiner...*

*Mit Liv har aldrig rummet
de Ting, der lever her.
— Dog er det, som de vedkom
min Sjæl og stod mig nær.*

*Som steg der dunkel Skæbne
fra alting, hvad jeg ser —
en Smerte over Skibe,
der aldrig sejler mer ...*

*Det er min Skæbnes Hulken —
i disse fjerne Egne,
hvor du, der gav mig Livet,
har set din Verden segne.*

*Du ramtes éngang — dengang.
Din Sjæl, min Sjæl — den samme.
Nu ser jeg hine Tider,
hvis Rædsler evigt lamme.*

*Ulykkens Jærnskrog lænket
til Dødens Bolværkskæder ...
Det Uoprettelige,
der ud fra Taagen græder ...*

VINTERMØRKET

*I Vintermørkets Smerte er min Sjæl hyllet ind.
— Fra Dagens Grav af Skyer, fra de vædetunge Nætter,
der omspænder Byen med dens Kløfter og dens Sletter,
siver der en Gift i min Sjæl og gør den blind.*

*I Mulmet stiger Syner, af Sol og solblaa Himmel —
men Lyset lokker ikke, min Sjæl vil intet se.
— Dybt i de grønne Skove, dør hvisker ensom Ve.
Den gyldne Lufts Fortvivlelse har gjort min Hjerne
svimmel.*

*Tanken om at rejse gør mig smilende af Had.
Jeg mindes hine Lande, hvor mine Drømme døde —
hvor jeg — i Fjernhedsriget — fandt Blændværk og Øde.
— Der fører ingen Veje fra Vintermørkets Stad!*

DET GIVER RO —

*Det giver Ro at vandre ene i gamle, stille Gader,
over store, tomme Torve at kunne skue frit
ud mod den fjerne Himmel — og det er skønt og blidt
at lytte til sit Hjerte i de øde Kolonnader . . .*

*Kanaler, hvor der rinder en grøn og langsom Strøm
under Broer, der er skønnere, end vor Tids Kunst kan
skabe, -*

*Ruiner, store Mure, hvor sorte Huller gabe —
for mine Øjne aabner sig dulmende og øm*

den indre Verden — Livet i Skær af Død og Drøm!

VISION

*Igennem store Marmorbuers Gab
ind mod en lydløs By — igennem Porte,
hvis Mure suger Mørke, skrider langsomt,
en efter en, syv store hvide Fugle,
hvis Kæmpevinger slæbe.*

*O, min Sjæl,
hvor lyder gribende i denne Tavshed,
i denne Stad, hvis Hæslighed nu sover,
de sælsomt hvide Kæmpevingers Afmagt!*

*Tungt vugger de forbi, som tunge Skibe,
ind i min Skæbnes sørgelige By —
dér, hvor min Sjæl blev lam . . .*

*Langs øde Mure,
henover skumle Gadekløfters Sten
ser jeg de store Flyvere forsvinde
i den forhadte Stad . . . De bærer — alle —
de høje Hoveder paa ranke Halse
lig fangne Konger, knejsende i Trods.*

Min Sjæl, min Sjæl — se dine Smerters Horvmod!

DRØMMEELSKERINDEN

*Uglen og de hvide Blomster,
Kvinden og den krumme Maane —
over Nattens dybe Haver
ser jeg Drømmehimlen blaane!*

*Og i snekold Dufts Berusning,
medens Mørket langsomt bæver,
gennem Maanenedgangsnatten
Drømmeelskerinden svæver!*

*Med sit Blik, det nedadvendte,
hvid som Paradisets Fugle
flyver Hun forbi, der hersker
over Lilje, over Ugle!*

HAVNYMFE

*Hun kommer fra fjerne Have,
hun leger med Bølgenes Fiske,
hun kommer fra fjerne Have,
og Luften er mørk og vaad,
og ensom svømmer hun, svømmer hun,
leger med Bølgenes Fiske
og stirrer — mens Haaret forvildes,
og Længselen stiger til Graad.*

O ELSKEDE

I de fjerne Havers Skumring, i de hvide Parkers Dis
har jeg atter mødt min Skæbne — jeg har vandret,
jeg har vandret
under Træerne med hende, som er skøn og uforandret.
I de hvide Havers Skumring, i de fjerne Parkers Is.

O Elskede, o Kvinden i mit øde Paradis!

Dybt fremmed i en Ungdom, hvis Vellyst og hvis Aand
jeg lige bedskt foragter, er hun Beskytterinden,
som kom i Jomfruhøjhed og førte mig mod Tinden.
De hvide Ungdomsblomster, dem bar hun i sin Haand.

O Elskede fra al Tid, o Kvinde af min Aand!

*De store Søers Sneskrud, det tyste Maaneskin.
— Og Gaderne og Lyset. Jeg gik ved hendes Side
igennem Vrimlens Øde, forvandlet ved at vide
mig fra en anden Verden, hvor ene jeg kom ind . . .*

O Elskede — din Verden, det store Maaneskin!

DEN ENSOMME SKØNHED

*Fra mægtige Haves berusende Øde
strømmer Styrken og Lykken mit Hjerte i Møde.
— Kun det har Værd: at blive — o Nat, som bruser
koldt! —
bestandig mere skøn og bestandig mere stolt.*

*Vær ensom! og vær gylden! Lad din Sjæl i Mørket
skinne
som en Kerte for din Guddom — for en hvid og dunkel
Kvinde,
hvis Pande og hvis Haar rummer Kølighed og Duft,
hvis Sjæl er dyb og ensom som den skumringsfyldte
Luft . . .*

*Mod Undergangen peger Sørgmodighedens Præster,
og Undergangen venter ved de vinkaaede Fester,
hvor Gøglere besyngte den taabelige Rus.*

*Men den skal eje Livet, der tør trodse Livets Fjende —
der lytter kold og frygtløs til Rædseldybets Brus
og hylder den ensomme Skønhed som sin Sjæls
Herskerinde.*

TAAGER —

*T*aager og Stjerner og Storme.
Hvad er det, jeg ser?
Hvad er det, jeg vil?
Taager og Stjerner og Storme.
Kun det har Magt,
som ikke er sagt,
som end kun er til
i Drømme.

Evighedens Altan
og den aabne hvide Dør —
det klinger under Himlen,
som det aldrig klinged før.
Jeg lever i et fremmed Land,
i en ukendt Kvindes Favn.
— Alting i mit Hjerte
er nyt og uden Navn.

Taager . . . og Stjerner . . . og Storme.

HENDES SMIL —

*Hendes Smil er blaat — og sødt som Hyacinther,
aa, sødt og sagte, saa mit Hjerte gyser.
Men ensomt, strengt som Maaneskin og Vinter
den hvide Pande gennem Mørket lyser.*

*Saa smertelig tyst som hos en anskuddt Maage,
naar Kyssenes Rus har hærget hendes Læber,
de store Øjne glide bort i Taage —
thi hun er én, hvem Elskov næsten dræber.*

*Hendes Stemmes Hvisken kommer fra en Verden
af bundløs Æmhed — lig hin Røst, som taler
i Nattens Drømme, naar de dybest skinne
af Lykkens taaresitrende Opaler.*

J E G E L S K E R —

*Jeg elsker det, du elsker,
det Fjerne og det Døde —
hin hjertemilde Moder,
du aldrig mer skal møde.*

*De Dale og de Fjelde,
hvor du engang var hjemme —
de store, øde Strande,
som du kan ikke glemme ...*

*Der bruser Sne i Luften —
og dine Øjne bruse.
O Sjæl, der ensom flagrer
højt over de høje Huse!*

*Min Sjæl kan blive fremmed
for Mennesker og Minder,
kan vende sig i Kulde
fra det, der rigest skinner.*

*Min Sjæl har valgt — den valgte
det Døde og det Fjerne.
Jeg flyver, hvor du flyver —
mod Ensomhedens Stjerne!*

SVANER

*Se — paa den sorte Kanal
i Maanestriben
vugger de hvide Svaner —
med bøjede Halse,
forunderligt stivnede . . .*

*En Brystlyd, et Gisp
fra Svanedrømme
i den overvældende Tysthed.*

*Det hængende Løv
ubevægeligt Sølv
over Svanernes troldbundne Dvale.*

*— Saaledes synker
vi hen under Maanen,
bedøves . . . som Svaner . . . i Natten . . .*

HUN KOMMER —

*Hvor underligt kan Sols og Skyers Hvidhed
fremvældende forvandle sorte Gader!*

*— O, Regnlufstflammer! — forstadsfjerne Egn,
hvor jeg i Sol og Sølv og Skønhed vader!*

*Det dufter koldt af Frugt — der risler Dufter
af Høst og Fjernhed i de skønne Gader.*

*... Se Lykken kommer, i den hvide Dag,
hvis Luft er fyldt af Kilder og Kaskader!*

Hun kommer, kommer — ung, med Slør, der flagre!

Med Skridt, der vugger som mit Hjertes Dans!

*— Fra hendes Blik, fra Mundens vaade Rødme
udstrømmer Smilets store, søde Glans!*

RØDE BLOMSTER.

*Røde Blomster duver
paa din sorte Hat.
— O, min Elskerinde
er som Ild og Nat!*

*Naar mit Ansigt vover
sig dit Ansigt nær,
fanges det og farves
af et Flammeskær.*

*Og min Sjæl omskibes —
ved din Glædes Magt
faar min Sjæl en Valmu's
lykkelige Pragt . . .*

*Ved min Arm du gynger,
fyldt af Brus og Sang.
— Men den duse Skumring
drømmer i din Gang.*

*Yppigt Lyset strømmer
i din Tales Vaar —
men der flyder Mørke
fra dit dybe Haar.*

*Og med Glansen brydes
i din dybe Røst
Dunkelhed — som Aftnens
tunge Væld fra Øst.*

*Elskerinde — Lykken
skal vi sammen naa!
Røde Blomster svulme,
Sol og Dag forgaa!*

KARNEVAL

Min elskede, du skønne!

*Det er den store Paafuglefest, den sortblaugyldengrønne!
Jeg bruser, I skal bruse! — det er de Faderord,
som alle Festers Fyrste lader flyve over Jord.*

*Gud er en gammel Digter,
der munter som en Skytte, naar han mod Hjertet sigter,
udslynger sine Blomster og tryller frem de Riger,
hvor vi ad Himmeltrapper imod Rosenskyer stiger.*

Vi skabtes til at skinne!

*I Munterhedens Luftstrøg er du genfødt som Gudinde!
De gyldne Porte aabne sig til Himmeldansetoner —
vi glide ind i Lyset, hvor den store Paafugl roner*

Vi smile, vi maa smile!

*Min elskede, nu vugges vi syvtusind lange Mile!
I Takt med Rummets Kloder, igennem megen Glans
gaar vore Hjerters gyngende, ustanselige Dans!*

UNDER HIMLEN

*Paa det lille Birketræ
hang din Hat med hvide Baand —
hvide Baand og gyldent Straa
over grønne Grene laa.*

*Fine Blade, Jomfruløv,
lysegult af Vaar og Sol,
vuggede i langsom Lykke
over os i Græssets Skygge.*

*Hvide Skyer drømte fjernt.
Fra den store Himmels Blaa,
som vi laa og stirred i,
kom en Sang og gled forbi.*

*Sletten med de fine Trær,
Himlens dybe Tropehav
var den Evighed, vi sansed
i den Time, Tiden stansed.*

FORTIDENS HUS

*I det skærmende Hus, under Taget af Tang
har du fjernt fra min Vej levet Somre og Vintre;
gennem Rudernes Is saa du Stjernerne tindre,
i de solfyldte Rum har du vandret med Sang.*

*Men Huset blev ensomt . . . Se Løvet, der luder!
Vokset tæt, vokset vildt gør det Stuerne dunkle.
Skønt udenfor Solen faar alt til at funkle,
er der grævkælder-koldt bag de lukkede Ruder.*

*Min Elskede hulker. — Ak det, der er borte!
Jeg elsker din Fortid, som blomstred og døde;
men meget maa dø — vore Hjerter er røde!*

*Min Elskede, følg mig — til Arnen og Ilden!
Vort Liv vil vi fejre. Læg brændende Lyng
under Skorstenen, Ild, der kan gnistre — og syng!*

HAVEN

*Om Morgnen, ved Middag, mod Solnedgang
synger den store Have —
den synger om Ungdom og Grave.*

*Vi gaar i den rige og nyfødte Luft,
blandt Blomster, der svulmende gløde . . .
Men nær os ere de Døde!*

*De, der har ejet det kæmpende Liv,
er om os, hvor Livet strømmer,
og Solluftens Ensomhed drømmer . . .*

*Der toner i Kronernes evige Sus
en Hymne til Sjælenes Styrke.
— I, som vi elske og dyrke!*

*Det klager fra Skæbnernes bundløse Blaa,
fra Morgen til Aften silde —
tilspilde, tilspilde, tilspilde!*

DIN SJÆL

*Der staar syv store Stjerner
der oppe i det Blaa.
Det er, som jeg i Aften
for første Gang dem saa.*

*Der er en Magt og Tryghed
i deres dybe Skær —
o, Stjernerne er Livet,
og jeg er Livet nær!*

*Thi du har denne Aften
din Sjæl imod mig vendt,
din Sjæl — jeg saa derinde
syv store Stjerner tændt!*

O FJERNT

*O, fjernt i det drømmende Mørke
ser jeg dig vandre, forunderlig hvid;
jeg ser dig, hvorhen jeg saa stirrer —
hvidklædt og fjern som i Længselens Tid.*

*Det er den tysteste Aften,
alt Levendes Lyd daler ned, segner hen . . .
Jeg ejer din Mund og dit Hjerte
— men ensom er Luften, er Verden igen.*

*Jeg elsker dig atter tungsindigt!
Jeg søger blandt ludende, mulmtunge Trær
en Kvinde, jeg ikke skal møde —
en Mund og et Hjerte, jeg aldrig kom nær.*

OVER BØLGERNE

*Over Bølgerne kom Taagen,
stor og tyst den drev mod Stranden,
hvor vi to, berust af Tangduft,
sad ved Siden af hinanden.*

*Og i samme Fjernhedsfryd
saa vi ud mod Havets Blidhed,
føjte Verden fyldt af Taagens
store smerteløse Hvidhed . . .*

DU BLIVER SAA HVID —

*Du bliver saa hvid i Mørket,
jeg ser et Taareskær.
Det er dit Hjertes Under,
der lyser og er mig nær.*

*O smertefulde Æmhed!
Opalglans dybt fra den Skat
af Sjæl, som er min Styrke,
mit Liv ved Dag og Nat!*

*Nu kysser jeg dine Øjne!
Dit søde Smil vil jeg se —
dit Smil, saa tyst og langsomt
som uophørlig Sne!*

DU ENESTE

*Det, som begyndte, endte;
alt saa jeg veksle, vige.
— Da mødte jeg en Aften
det uforgængelige.*

*Haardnakkethed i Elskov,
en, jeg kan ikke hade . . .
Jeg mødte dig — du eneste,
jeg aldrig skal forlade.*

*Som er den dunkle Stemme,
der taler inderst inde —
min Ensomhed, mit dybe Liv,
mig selv skabt om til Kvinde!*

I SOLENS VÆLD

*Den høje Luft er blaa og uden Skyer,
den høje Luft er blaa — men den, der stanser
og stirrer op, han ser et Slør af Hvidt,
ser Em og Dampe, der mod Solen danser.*

*Fjernt svæver Maanen, gennemsigtig bleg,
— ak, hvad er sart og blegt som Dagens Maane! —
Isnattens Isblomst dør — den taaler ej
de Himles Glans, der over Jorden blaane . . .*

*Se, Træerne staar tyst og suger Sol;
og Solen strømmer paa de aabne Pladser;
de bitre Huse smile stolt og dybt —
o, Gaders Glød! — o, gyldne Vaarpaladser!*

*De unge Kvinder bærer Smykker — Guld,
de deler ud til alle dunkle Stakler.
— Og Sjælen straalet i den gyldne Regn,
i Solens Væld af Skønhed og Mirakler!*

ERIK WAAGE

*Omkring den Mand, der vil det Fjernes Pragt,
den lille Verdens store Smerter trænges —:
Forsag det Skønne — om saa Sjælen sprænges!*

*Han kendte Hadet til den gyldne Blomst,
han, der har digtet om hin unge Kejser,
hvis Sjæl blev dræbt paa sine stolte Rejser.*

*Han selv har endt sin Færd — langt fra sit Maal,
skal aldrig kriges mer med Aandens Fjender . . .
Rank gik han bort — en Dødens Overvinder.*

*Thi Sjælens Hormod er et evigt Staal,
og i Elysion den til Harper danser,
hvis Aand i Livet lo og kasted Lanser . . .*

*Men, Erik Waage — ung og ufuldendt,
saa ny i Striden — om du havde levet!
Den der forstaar dig, véd, hvad du var blevet.*

*Nu var det Tiden, nu var Sjælen spændt,
fyldt af de Ord, som funkler og som rammer . . .
O, døde Digter! Tanke, Manddom, Flammer!*

EFTERMIDDAGSSOL

*O, Eftermiddagssol paa stengraa Mure!
Solnedgangsskygger i den falmet gyldne By!
De store Statuer af Bronze kaster
bag sig et Mulm som Kæmpers dunkle Ry.*

*De øde Pladser fejrer Dagens Flugt
med Drømmens, Dødens, Ensomhedens Fester.
— Se denne Luft som sene Blomsters Glød,
hvor Sjæle uden Legemer de øde Pladser gæster!*

*De spinkle Træer skælver og forstummer . . .
Nu lyser ene i den tyste Stad,
det rosenrøde Taarn, det rosenrøde —
en ensom Konge, Evighedens skønne Had!*

KIRKEGANG

*De grønne Ruders Maaneblink erindre
om Aandens Ensomhed — titusind Vintre
er i de Ruder. — Aa, men Sangen bruser!
Og mer end Blomster Røgelsen beruser!*

*Ja, mer end Blomster Røgelsen beruser.
— Men Aandens Ensomhed er i de Ruder!
Højt oppe ser jeg — medens fjernt det suser —
min Sjæls snetyste, stjernekolde Guder.*

*Jeg vil mig selv! Jeg vil et Skønhedrige
hinsides Sang og Vellugt — jeg vil stige
derop, hvor Verden dør — hvor gennem hvide
Snesletters Skumring høje Sjæle skride!*

SE BYEN BLEG —

*Se Byen bleg af Dampe
fra Jordens milde Kogen!
— Det, som gør Byen skøn,
er Taarnene og Taagen!*

*O Ruder, Mure, Tage
bag sarte Slør, der svæver!
Taarnkæmper, der i Fjernhed
sig blidt og mægtigt hæver!*

*I Disen slumrer Skibe —
Sejlmasser, Tøvværk, Master.
Henover og forbi dem
et Tog af Taager haster.*

*De driver gennem Gader
og gør dem ensomt ømme —
lig dem, hvor jeg har gaaet,
halvt søvende, i Drømme.*

*Lig hine Drømmebyer,
hvor Husene er Sjæle,
og Sjælens Dyb og Verden
sig underfuldt formæle . . .*

BRYLLUPSSANG

*Det dufter sødt og stille
fra Sommermarkers Hø,
mens gennem Luften flyver
en Sværm af Blomsterfrø,
der kommer dunkel Vellugt
fra store Skoves Skjul,
og højt i Himlen quistrer
Guldsolens Flammehjul.
Det bruser, det toner
igennem Straa og Trær,
fra Blomster, fra Kroner:
den Elskede er nær!
Se, Valmu staar ved Valmu,
de skælver Kind mod Kind —
nu stryger gennem Verden
den store Sommervind!*

Mod Strandens Hvidhed skummer
de viltre Bølgers Hær
og synger, mens de segner:
den Elskede er her!
— Den Elskede, hun smiler
i Mødets dybe Stund,
og Livets Længsel skænker
hun stolt sin Favn og Mund.
O Hjerte, der fører
et Hjerte til den Fest,
som aldrig ophører
og véd ej anden Gæst!
Den store Verden bliver
saa tyst og skumringsblaa —
mens Nattergale henrykt
fra mørke Buske slaa!

I EN LILLA ALLÉ —

*I en lilla Allé af Kastanjer
gaar jeg og grubler i Morgenluft.
Usynlige Fugle kvadrer,
og stærk er Græssets og Træernes Duft . . .*

*Hvorfor er jeg træt og urolig
som den, der i Byerne bor?
— Solpletter lyse og lege
henover den dunkle Jord.*

*Er det, fordi jeg sov daarligt inat?
Eller har jeg en Sjæl, der gaar
i en lilla Allé af Kastanjer
som gennem angstfyldte Aar?*

MUSÆUM

*Jeg ser dem i Musæerne, de skønne Himmelsenge,
hvor den kongelige Vellyst bag Silkeforhæng gløded,
hvor Legeme mod Legeme i Elskovsgrumhedsmødet
bedøved sig i Sitren som afsindigt spændte Streng.*

*De store tomme Lejer, forlængst forladte Reder!
Aarhundreder er svundne — men de døde er ej døde!
Fra disse Hynder hæver sig igennem Tidens Øde
en Verden af Elskov, som Evigheden freder!*

*Thi intet kan forgaa paa en Jord, hvor Drømmen
svulmer.*

*De fordums Favntags Brænden er i mig — jeg skaber
af det tomme — som i Natten en løftet Kandelaber
tryller frem i dets Vælde, hvad der skjult bag Mulmet
ulmer.*

DE BAAL —

*De Baal, som jeg tænder for at varme min Sjæl,
brænder kort, blæser ud, før de næppe er tændte —
og Snefog og Regnskyl, fra Himlene sendte,
forenes med Blæsten om at pine min Sjæl.*

*Det meste af mit Liv er et frysende Blund,
omkring mig er Jorden og Natten og Taagen,
det meste af mit Liv er min Sjæl ikke vaagen —
hvad hjælper mig den flygtige, flammende Stund?*

*Tør jeg nævne, tør jeg tænke paa det, jeg har kær,
naar det ikke er til — eller aldrig dog kan sejre,
besynge de Fester, som jeg ikke skal fejre,
hvor Sjælen og Verden har samme Gyldenskær?*

*Ligemeget! Jeg vil Livet! Jeg vil varmes ved de Baal,
som jeg ser, naar med lukkede Øjne jeg drømmer —
fremmane de Luftstrøg, hvor glødende strømmer
den Pragt, som er Sjælens uendelige Maal!*

KNÆFALD

*Halvmørk, tom og tyst er Kirken;
men de store Klokker runger.
Og paa Altret tændes langsomt
Lysene med Flammetunger.*

*Alteret er Guld og Straalen,
Ruderne er skumringsgrønne.
— O, min Sjæl vil helst af alting
gøre Knæfald for det Skønne!*

*I min Sjæl har tusind Dages
Skønhedshaan skabt bitter Stumhed,
og fornedret mig har Verdens
Trællekaar og Skæbnens Dumhed.*

*Gud, hvem Slægterne betroed
deres smertelige Længsel,
Gud, som talte: Jeg er Lyset,
dette Liv er intet Fængsel!*

Lad mig kende denne Glæde,
denne Andagt ved at være,
lad mig føle, at den Skønhed
lever, som mit Liv begærer!

— O, det store, gyldne Alter
og det Skumringsskær i Rummet!
Fred og Fryd i denne Time,
hvor min Lede er forstummet!

Det er til, det som jeg elsker,
dette Gys af Guld og Skygge!
— Ak, men udenfor og fjernt fra
Verden bor dets dybe Lykke!

Flygte vil jeg og fornægte
Verden, hvor de pinte stønne —
thi min Sjæl vil fremfor alting
gøre Knæfald for det Skønne!

KANALEN

*Det grønne Vand — o, Skumringsvand,
med gyldne Slangestribers Leg . . .
De Slanger bugter sig for mig
dybt i det grønne Skumringsvand.*

*Jeg fandt midt i den beske By
et Skær af Hav — mit Hjertes Hav,
og Dybets Dyr som Guld og Rav,
dem fandt jeg i den beske By.*

*Det danser gyldent, drømmer grønt —
igennem Luflens tælte Ve
det hvisker fra Kanalen: Se,
se dette Syn af gyldengrønt . . .*

O, Skumringsvand, mit Liv er skønt!

RHEDEN ER BLAA —

*R*heden er blaa og kruset.
Langt ude — Sletter af Blaaf.

De Hammerslag fra Værfterne.
Og — sagte — Bølgebruset.

Det er min blaa, min unge Drøm,
som skinner i den friske Dag.

Det er min Fortids Røster,
De Hammerdrøn, de Bølgeslag.

Jeg mærker i den lyse Luft,
uendelig svag — fra fjerne Aar —
en Tjæreduft . . .

TIL SOPHUS CLAUSSEN

I

*Vi bøjede gerne Knæ,
dybt, dybt, hvis en Konge var Konge
og bød over Folk og Fæ.*

*Men Loven i Livets Land
er denne —: i Riget skal altid
regere den næstbedste Mand.*

*Og derfor saa knæler vi ikke,
men knejser og prøver at rokke
de Blokke — 'vi dog maa la' ligge.*

*Ved denne Baksen med Stene
vindes den Ting alene:
man gør sig mere ene.*

*Men det er først da, den begynder,
Livsrejsen i Drøm — naar Kupeen
faar frie og ensomme Hynder.*

*Nu gaar det mod Storhedens Purpur,
vi bliver saa stille og svimle ---:
O Sletter, o Bjerge og Himle!*

*Vi bruser, mens Landene sove,
gennem Mulmluft af isnende Blidhed
og Skønhedens angstfyldte Skove.*

II

*Se, Skønheden skræmmer og saarer,
og ingen skal haanes og hades
som den, der vil dufte og daare.*

*Sandhedens Raab er et barskt:
Der sidder en Skifting paa Tronen.
Men Skønhed — er Revolutionen.*

*Dens Rige af skinnende Guld
med Drømmenes Søjler og Vækster
er Hverdagen styrtet omkuld.*

*Mennesket føler sit Liv
og alt med sin Virken beslægtet
af Skønhedsprofeten fornægtet,*

*nedslynget og dommedagsknust —
og hævner sig grunt paa Profeten,
der nærmer sig, fjernhedsberust . . .*

*De er fra det fjendtlige Fjerne,
en Fremmed fra langt tilbage,
en Mand fra Ekbatanas Dage!*

III

*Det byder de evige Pligter —
jeg vil ej forraade en Digter,
o Ridder af Rytme og Rim!*

*Jeg gaar i Efteraarsduften
og tænker paa Dem, mens det skumrer
og bliver saa blegt i Luften.*

*Dybt inde blandt Krattets Trær
lever kun store Skygger
og Solens ensomme Skær.*

*Af Stilhed er Skoven fuld.
Jeg kommer et Sted, hvor der vokser
syv Ege af pureste Guld!*

*De funkler, de funkler — mens Mulmet
siver fra Løv og fra Muld . . .
Af Skæbne er Skoven fuld.*

*Her findes den Pragt og det Mørke,
som fylder en Drømmers Aar.
Her findes den Pragt og det Mørke . . .*

*Det gør mig tungsindig og stærk —
i disse Livsdybder lever
De og alt Deres Værk!*

MENNESKENES AASYN

*Naar Landets store Ildner — i Kisten, under Faner —
kører bort til sin Baalfærd, er det sælsomt at se
de søndagsklædte Massers sløvt maabende Allé,
den nyfigne Frækhed paa de Riges Altaner.*

*Der er imellem Mængden afsindige, hvis Øjne
siger dumpt: Jeg er hans Lige! — Af Hyldest, fra
de faa,
højest et: Han var os nyttig. Han tænkte paa de smaa.
— Han, som var over Jorden, som vilde højne, højne!*

*Saa lidt er Tanken Konge, saa lidt har Aandens Pragt
af fjern og heftig Flammen berust de dødelige!
— Fra dem, hvis Brød er Dumhed, skal ingen Andagt
stige
mod den, hvis Liv for Verden i Storhed er fuldbragt!*

— Fri mig fra at besmittes, ilive eller død,
af Menneskenes Aasyn! — bevar mig for at glemme,
hvad Sjælen end kan skabe, den hører evigt hjemme
der, hvor den er alene, i Ensomhedens Skød!

ASUREN

Efter Stéphane Mallarmé

*Den evige Asur — al dens klare Ironi,
utilgængelig skøn som Blomsterne, daler
over Digteren, der magtløs forbander sit Geni
igennem et ørkengoldt Øde af Kvaler.*

*Paa Flugt, med lukkede Øjne, føler jeg den tyngde
med sin stirrende Anklages knugende Magt
min tomme Sjæl. — Hvorhen? Hvilket Mulm skal jeg
slynge,
skal jeg slynge som Pjalter om dens martrende Foragt?*

*Rejs jer, I Dampe! spred eders Aske graat i graat
med lange Taagelaser ud over Himlens Enge,*

*som Efteraarsmoradset skal drukne, gustenvaadt,
og byg et Loft, der stort og stumt kan Rummet stænge!*

*Og du, stig op fra Lethe og medtag fra dit Øde
de døde Dammes Dynd og visne Siv og Straa,
du kære Lede, for med flittig Haand at bøde
de blaa og dybe Huller, som spotske Fugle slaa.*

*Og saa! — lad uden Ophør de triste Skorstenspiber
give Røg, og lad et vandrende Fængsel af Sod
udslukke i Rædslen fra sine sorte Striber
den fjerne Sol, der gullig svømmer i sit Blod!*

*— Himlen er død. — Mod dig, o Jorderig, jeg iler,
lad Mindet om det grumme Ideal og Synden dø
hos denne trætte Martyr, der nu saa gerne hviler
paa de lykkelige Menneskehjorders bløde Hø.*

*Thi dør vil jeg, siden min Hjerne, tom og færdig
som Sminkekrukken, henslængt ved Foden af en Mur,
ej længer skaber Kunst, den hulkende Tanke værdig,
sørgeligt hengabe mit Liv i Fangebur . . .*

*Forgæves! Asuren hersker, og jeg hører dens Sange
i Klokkerne. Min Sjæl, den bliver Røst for at slaa
os med endnu større Bøven i onde Sejersklange,
og dirrer ud fra Malmet som Aftenhymners Blaa!*

*Den runger gennem Taagen med Genklang fra de Døde
og stinger som en Sværdsod Angsten i din Natur.
Hvor skal jeg flygte hen i mit golde Oprørs Brøde?
Jeg er hjemsøgt. Asur! Asur! Asur! Asur!*

VERDEN

*Hvad Værd har al min Handling, alle Tanker,
naar ej jeg kan omskabe denne Verden,
naar ej engang jeg magter at forandre
mit eget Liv, min egen trange Færden?*

*Igaar, idag, imorgen — Fængsel, Fængsel,
de samme Mure, samme fjerne Skyer;
bestandig Smerten ved at træde Jorden,
adskilt fra det, som rinder og som flyer.*

*Thi det var Flugt, jeg vilde — fremfor alting,
fra Skæbnen flygte, bort i Rummet strømme.
Og det er Flugt som før, jeg drømmer om —
hvis jeg endnu kan hæve mig til Drømme!*

*

*

*

*Se, Sjælens Springvand høre op at springe,
Fontænerne, der skabtes til at klinge,
med èt de stanser hulkende og dør
i Ensomhedens store, tyste Søer.*

*Og aldrig mer skal Sjælens dunkle Damme
se Dybet sprudle som en sølvhvid Flamme,
den blege Luft har hørt for sidste Gang
den Ve og Jubel, som mod Himlen sang.*

*Thi det er beskt: naar Ungdomsaldren svinder
at møde Verden — Drømmens Overvinder.
Da segner Bruset i det saare Sind —:
Forgæves alting, alting Hjernesvind!*

*

*

*

*O, lad mig ej som andre blive stum!
Giv mig en mægtig Kraft, uhyre Rum,
at jeg kan løfte mig og flyve længe
mod Stjerneskovene og de fjerne Enge!*

*Lad mig trods Ødets grumme Overmagt
bevare Sjælen og dens høje Pragt,
ukuet smykke Verdens golde Dage
med Drømmens Hymne og den skønne Klage!*

TIL EN DIGTER

*Halvmaanen staar over Digterens Hus.
— O Gaden! O Skumringen! Se, i din Nærhed
Drømmenes Slot og den himmelske Skærhed —
Halvmaanens Guld over Seerens Hus!*

*Det fjerne er nær — i den sitrende Luft
er det Himlenes dyreste Smykke, der skinner;
medens Gadernes Horder i Dunkelhed svinder,
er det Skønhedens Blomst, som udaander sin Duft!*

*Og Skønhedens Grubler bag Murenes Stuk
fornemmer en Risten af lysende Strømme,
en Vellyst, der tænder den Attraa at tømme
som et Bæger det bundløse Himmelrums Dug!*

*Til ham kommer sagte den skinnende Gæst,
hans Sjæl er en Sluse for Himmel og Maane —
og ud over Verden, hvor Sjælene graane,
strømmer hans Tankers tyst skælvende Fest!*

*Han skaber det gyldne og flygtende Skum,
han skænker det Skær af ugribelig Lykke,
hvoraf Sjælene lever, mens Slægterne bygge
i de mørke Aarhundreders larmfyldte Rum!*

DE SKIBE —

*De Skibe i Mørket derovre.
Den Skinnen af Lys og af Dampe.
— Nu hviler de mægtige Lastdyr,
hjemvendt fra Havenes Kampe.*

*Det rasler af Kæder i Mørket.
Det brager. — O, hungrige Pramme!
Den Rigdom, der kom fra det Fjerne,
skal gribes og nære og flamme!*

*Se, dunkle og lysende Ruder —
de drømmer og stirrer og higer!
— Derude i Mulmets Ensomhed
er Livets Menneskeriger!*

*Der klinger et Horn — en Glæde
fra Husene ud over Vandet.
Et Menneske sætter sin Lur for Mund
og blæser — i Vinterlandet!*

*Der toner en Klokke — det ringer
med dæmpet og magtfuld Lyd
— et Taarn faar Mæle og udsynger vidt
Skjulthedens ulmende Fryd!*

HAVET

*Det dunkle, det urolige, vidtstrakte Aftenhav,
det store violette, som Mørket har beruset!*

*— Maskinen hamrer, hamrer, og haardt og frydefuldt
staar der et Drøn om Skibet, en Larm af Forstærks-
bruset.*

*O, Aftenblæst! — Imod mig slaar Havets kolde Duft,
det store Pust fra Rummet, hvor Lykkens Isnen
strømmer!*

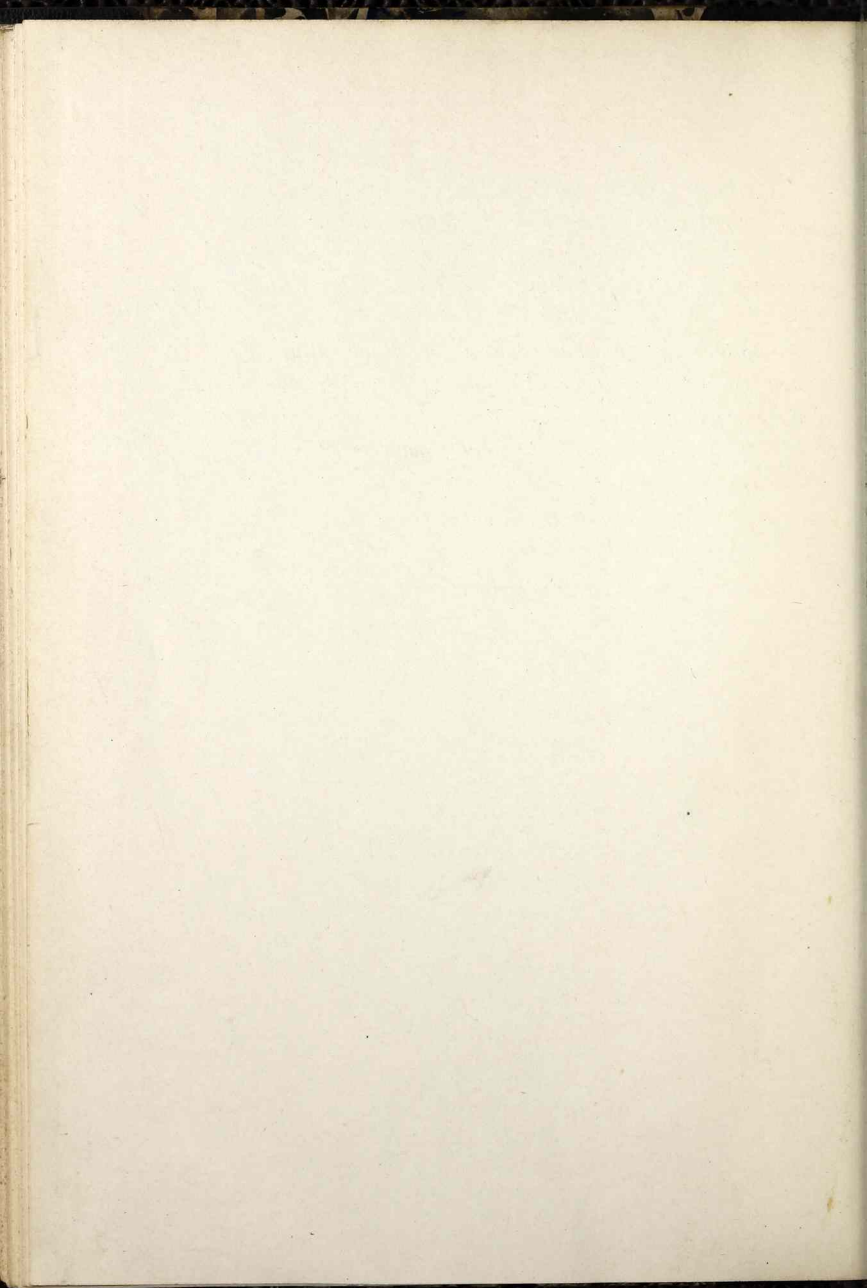
*— Nu gaar i tætte Byer en virvarblændet Hob
og ved ej af, at Himlen sin Dugg i Havet tømmer!*

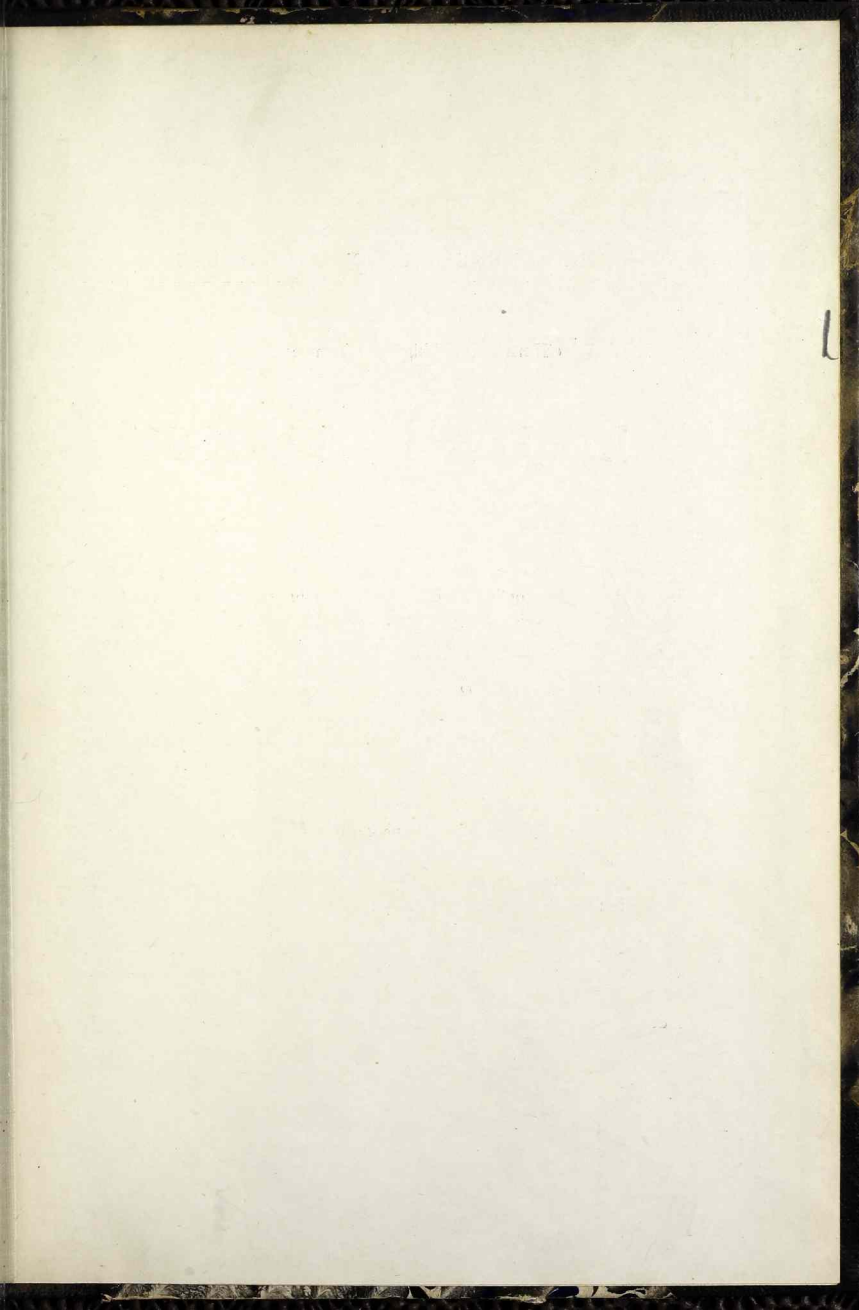
*At Havets Liv i Natten begynder nu. — Se, fjernt
i Maanestribens Guldstrøm en dunkelrød Lanterne!
Der dukker frem af Mørket med grønt og sælsomt Lys
en aandeagtig Sejler — og tændt er Fyrets Stjerne.*

*Nu skrider gennem Ødet og Mulmet, langt fra Land,
højtideligt og ensomt de evigt vaagne Skibe,
hvor Mænd, der lever frie, i barsk og mægtig Luft,
ser ud mod Dybets Bølger, som efter Skibet gribe.*

*Nu løfter sig den Stolthed, der overstiger alt . . .
Jeg ser det store Rige hinsides Verdens Strande,
hvor jeg har hjemme — ombrust af Ensomhedens Vind,
af Mørket, Lykken, Livets uendelige Vande!*

BRØDRENE SALMONSENS FORLAG

Af **Kai Hoffmann** er tidligere udkommet:

LILJER I MØRKET

PRIS: 1 KR. 50 ØRE

Viggo Stuckenberg i Ill. Tid.: ... Det er denne dybe Bevidsthed om det fælles, der gør Hoffmanns Digte saa rige og almengyldige midt i deres stærke, personlige Tale. Hans Ordvalg er fuldendt, fordi hans Tanke er saa præcis, og hans Form er fuldkommen, fordi hans kunstneriske og hans menneskelige Samvittighed er ét

Sophus Michaëlis i København: Hoffmann er født Lyriker... Hans Vers aander i deres lidt monotone Ynde megen Renhed og megen Skønhed... Ingen Elsker af Lyrik har Lov at forbigaa Kai Hoffmanns «Liljer i Mørket».

F. B. i Nationaltidende: Her er en hos en debuterende Digter mærkelig Evne til at skildre Stemninger helt og fuldt... Kai Hoffmann besidder en stor malende Evne, en sikker, næsten aldrig svigtende Formsans og et beundringsværdigt Talent til at bruge Ordene som en kyndig Maler bruger Farverne paa sin Palet.

Chr. Rimstad i Vagten: Kai Hoffmanns Kunst er en ganske mandig, ofte en Essens, der er kræsen skabt... Et helt mandligt Slægtled vil af denne Bogs Blade kunne læse sig saa meget af sin egen egentligste, inderste og aller ensomste Ungdom frem.

Eksemplarer faas i alle Boglader.

THE HISTORY OF THE

REIGN OF

CHARLES I.

BY

JOHN BURNET

OF THE UNIVERSITY OF OXFORD

IN TWO VOLUMES

THE SECOND VOLUME

CONTAINING

THE HISTORY OF THE

REIGN OF

CHARLES I.

BY

JOHN BURNET

OF THE UNIVERSITY OF OXFORD

IN TWO VOLUMES

THE SECOND VOLUME

CONTAINING

THE HISTORY OF THE

REIGN OF

CHARLES I.

BY

JOHN BURNET

OF THE UNIVERSITY OF OXFORD

